

13

In kjer je kraljestvo padlo v prepad srečnosti med dotiki toplih človekovih rok.

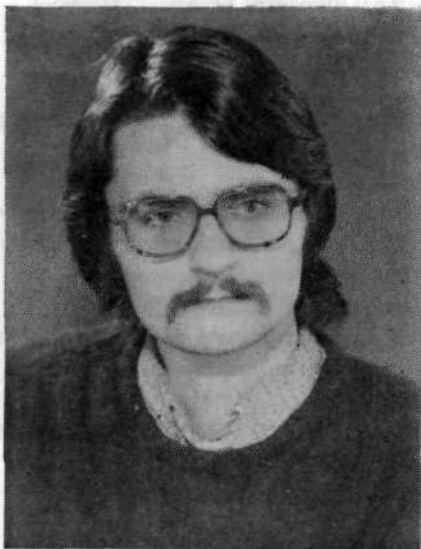
In kjer so sadili blazno upanje v ničevost tvoje trenutne utelešenosti. In kjer sem smehljaje molčal, da bi poslušal otroško petje pod drevesi nedojetega opazovanja.

In kjer sem bil cirkuški ravnatelj s sklonjeno glavo in zaprtimi očmi v areni veličastnega propadanja.

S svojim ljubim Arielom.

(kontemplacija 7)

Nekoč pa se boš umiril; negiben boš obvisel v temi in milijon zvezd bo utripalo vsenaokrog, padale bojo in se združevale, ti pa se boš smejal in jokal, kajti v tebi bojo tvoji starši in tvoji sinovi, kristalne solze boš lovil v dlani, božanski in praresničen.

Ivo
Svetina

Hiša kruha ·

Ljubezen požene v telesu in prideš ti, ti, ki si sij visokih morij, sklonjena iz neba k meni, ki obrodim svoj sad v stekleni posodi besed.

V tvoji glavi, noč, razvijam bel film, črno nebo ljubezni brez konca, koralde božajočega rizlinga sadiš, polnočna tica, v mlečno bolečino moje beločnice, da postajam stopljeno meso nad tujimi oblaki, pomarančen znoj, kri rožmarina. Si vino amaro, zavreto iz vrtnic, skritih v

dlani lunine skorje. Ovita v lubje ko las, ko olje, si Puccini, mavrica, zavezana krog čela, belega ko svetlo testo sveče, ki je pognala iz steklenice, pokrajine, polne miru. Kamnit otrok rinocerosa, lava sredi ajde, spim pred ogledalom, na mrtvi želvi mandarininega telesa: trepetam ko Ren, ko jagoda želéja pod prozornim krilom stoletne deklice Lorelaj.

Kot glavniki lije mrzla tinta čez Komarčo, žarečo od neznanega sevaja, od rojstva republike, od Bogomilinega muslinastega daha, rosastega ledenega prahu kozmične Savice. Na belem otočku sladkorja tišina in pes.

Prepoten Ninin robček, bikova senca sredi arene, pomečkan in ko majhna vasica leži pod menoj, Črtomirovim mečem, slovensko belouško, večno srečno v Hiši kruha.

Na sveto noč režem kruh v svoji Hiši, režem ga z nohti kot jabolki, s srcem belega Minotavra, očmi, klobčiči rdečega cvirna krvi, ki se odvija in vije ko spomin semen, ki jih nabiram pod tihimi in močnimi živalmi, ki po koledarju pišejo pesem o božiču.

Arabski sadim žile v kruh svoje Hiše, da živim vonj čokoladnih vrat, ki se ljubezenska pisma odpirajo v Mikenah; od lakastih kentavrov tvoje roke, plavajoče daleč proč od telesa, belega proda pergamentnih las.

Na kljukah berlinskih vrat, kjer se prstni odtisi spreminjajo v metulje, v čas, ki hodi nazaj, oblečen ko mrtva Lya de Putti, sem sonce, žlahtno milo, okrašen s tropom rdečih, belih in modrih psov, nad Ljubljano, iz papirja in sanj sezidano!

Lahek ko zaspan otrok, preprežen s sledmi jezikov kuščarjev ščitarjev, sam, da donim, opečen od tvoje lepote, v katere luči delava iz otrok smetano, plavo jaro kačo, sneženo kavo, dišečo po Švabskem, dišečo po črnem lesu, ki se odpira zjutraj, komet nočnega stropa, tepiha kapljic limone v mojem ušesu, mehke in rdeče kot začetek smrti, ki šumi peščeno morje, Solenis.

Spiš pod zlatim dežnikom žita, prsi ti, makovi krlajci, počivajo v škrlatnih skodelicah, plavo perje primaverinega krila šumi v samovarju ko kavkaški čaj, ki belo barva najvišjo goro sveta.

Najvišjo goro sveta, svetá sedmih čudes, smaragdnih pravljič, ki si jih halikarnaške palme šepčejo ob uri mračnih toalet. Vzpenjam se v zgornji svet, rdeča senca sončnega kolesa, komaj prebujena slast razbranega znamenja peščice dišečih kart, ki napovedujejo usodo, črno ko pivo, meni, živečemu v zavetju Najvišjega, ogrnjene s svetlobo kakor s plaščem, meni, klanjajočemu se belini v plesu orgazma.

Res, si pijanost, ki legaš vame, ko stojim nag sredi Hiše kruha, ko si konj, polna španske vode, belih papeževih rjuh, da z boki otresaš oranže s pomarančevca, pod katerim drema Cervantes, satje zlatih muh, mavrski suženj, vklenjen v verige prhkkih čipk, ki snežijo grozdi malin; na pitoreskno pokrajino snežé, na deželo, skrito pod plaščem renesanse, turških vojščakov, bleščečih se na obriti Savonarolovi glavi, kopajoči se v plamenih svete jeze, vsej blaženi utapljaajoči se v vodah počitka. Katalonski zvonovi zvoné, zvonijo ko slapovi libanonskih cedar, tisočletnih stebrov lune, ki sem jo naredil za znamenje časa.

Si opica iz cekinov ulita, goreča žena divinske dekadence, spomin, ki britev neguje moj ledeni obraz, besedo usode, ki jo črni nemški delavci nosijo na mogočnih ramah, ko se jim Lenin smehlja v mavrici oktobra.

Prihajaš v Hišo kruha, tanka nitka želje, ki šivaš moje sive oči; z dlakami ko črkami, ki jih zapisujem v vonj razpirajočih se cvetov, risovih oči k soncu. Si bel konj s plavo uzdo, zemlja je prepolna tvojih zakladov: peruti, šotorov, plaščev, poslancev, služabnikov, plamenov, vetrov, oblakov, vozov, nebes, svetlob, templjev in omam. Neveden in brez sramu se umivam v tvojih perverznih sanjah, otrok, bel ko snežinka, rdeč ko črn angelski bik, ki požira

kraje, pričenjajoče se v bilkah tvojih las, milosrčni darovi slepim otrokom, v Gospodu narisanim, kot davni dež, ki brez bolečine spira temna usta vesolja.

Luna visi iz tebe, vaze grozdja, ki ga ližeš, preden zlezeš k meni, gola ko marmornata miza.

Blagor tebi, ki živiš v moji Hiši kruha. Gledam tvoj obraz, delo tvojih prstov, pastirjev ovc mojega telesa, ki je iz drugih svetov prišlo, iz drugih prostorov zlatih violin plamenov orgazma, kruha, gasečega žejo apna, kamna, ki hrza, še preden se dleto prične pasti po njem. Iz ognjev, iz šotorov sonca, iz ljubezni, ki visoka drhti od sladkega testa zakramentov, kot perilo tankih besed, krhkih belih žarnic, steklenih ko spomin cvetja o dežju, ki je nahranil Izrael.

Bele oči tvoje postelje me božajo, premraženo ribo, ki je padla s srebrne Severnice in kanila na med tvojega imena. Kako čudovito je tvoje ime v vsej najini ljubezni! Sreča! Si bronasta čelada moje glave, ki drvi v sonce, z ranjeno zvezdo na kruhu mojega telesa. Dvigni glavo, obraz, k luni, sladka hrana srca, dvigni se! da vstopim bos od veličastja in bom senca nad tvojimi sramnimi ustnicami.

Ker ti si krheli nebesnega stekla, posuta s satenastimi robovi krizantem in tvoji lasje se levi spuščajo na snežene rame. Tvoje goreče oči plavajo v žlički labodjega mleka, nedelja, tvoja dlan je izba, potan popek, brsteč na oknu mojih ust. Nežno te lupim, slačim tvojo kožo, zagorelo od sončne reke, ki razveseljuje najino Hišo kruha, ki mehča skorjo Gospodovo in sežiga ščite, iz kruha iztesane.

Sesam pečke tvojega jonija, ki je muzika, azurna Tosca najine zime, godba, karavana zlatih kamelij.

Pokropi me s hizopom in bom očiščen, operi me v svoji ljubezni in bolj bom bel ko sneg. Tvoj glas je slajši od popka, ki je datelj, ko gola ležiš na blazini ognja in se najina Hiša kruha razmika ko cvetoči breg, opran v modrini, lijoči izza kumulusov. Učim te jezika prelite krvi, besed, ki so prijezdile k nama na gorah slonov, zlatih ko drobovje ure, neslišnih semen minut, klijočih na tratah ugasle lune. Sem glasba, ki je ostala za teboj, glasba, ki samo sebe mehča in se drobi ko kruh, da postaja obraz vino in vino roke simfonije ovenčane nagosti tvojih dojk. Med belimi trepalnicami smrek stojiš, steber karminastega telesa, kačjih kodrov, prstanov, okovanih z žitom. Blaznost rase po koži, roži skomina priprtih oči, kraja, kjer reka sliši svojo vodo in so z mahom porasli kamni sladki bonboni večera.